

БЕЛЕЖКИ КЪМЪ ГЛАВА VII.

¹ Шафарикъ, II 189, 267.

² E. Dümmler, Über die südöstl. Marken des fränk. Reiches unter den Karolingern 795—907. Wien 1853. При това ние се ползуваме отъ руското съчинение на Θεод. Успенскій, Первыя славянскія монархїи на сѣверо-западѣ. Петербургъ 1872.

³ Никита ималъ обичай да произнася гръцкото *α* не *ε*, „а по варварски“ *ai*, Porf. 97, забел. 57.

⁴ Кнѣженіе ему дастъ дръжати словѣнско. Leg. rannon.

⁵ Шарафикъ, II. 190, мисли, че Сидерскіятъ проходъ не е сегашниятъ Демир-капу при Сливенъ, а е проходътъ Чалжжавакъ по пѣтя отъ Шуменъ за Карнобатъ. Девелтъ лежалъ близо до морето между Созополъ и Анхиало, при Бургасъ. Годината на кръщението опредѣлилъ Дюмлеръ, op. cit. 80.

⁶ Голубинскій 22—27, 225—249. Още Хинцель обори влиянието на славянскитѣ апостоли върху България, Geschichte der Slawenapostel. Leitmeritz 1857, стр. 38.

⁷ Responsa Nicolai cap. 17. Annal. Bertin. ad 866.

⁸ Д-ръ Ф. Рачки, Bogomili i Patareni, Rad Jugoslav, Akad. VII. Responsa 106.

⁹ Responsa 14, 104.; 6, 57 и пр.

¹⁰ Голубинскій 27—33; Дриновъ, Исторія Болгар. Церкви 13—27.

¹¹ Κώμης μὲν οὖν ἐξώρητο λυπρᾶς, Const. Manasses 5192. Старобългар. преводачъ, като не знаелъ, че λυπρὸς значи нещастенъ, злочестъ, намѣрилъ село Липра: „отъ села убо бѣ Липра“. Чертковъ, О переводѣ лѣтописи Манассія (Москва 1842) се заблудилъ още повече, като приелъ село Бѣлипра. Сравни Дриновъ, Заселение 170. За значението на Македония въ срѣднитѣ вѣкове вж. Tafel, Const. Poph. de provinciis X^{II}—XX^{II} и Иречекъ. Die Heerstrasse 94.

¹² Всички лангобардски и славянски имена, които презъ VIII и IX вѣкове били внесени на края на тоя евангелски ржкописъ, пазенъ сега въ Чивидаль, обнародва С. L. Bethmann въ Neues Archiv der Gesellschaft für ältere deutsche Geschichtskunde 1876, II, 113 сл. Бележки на К. И. Иречекъ за славянскитѣ княжески имена въ Časopis českého musea 1876, 773 и по нѣмски въ Sitzungsberichte der k. böhmischen Gesellsch. der Wiss. 22 Jänner 1877.

¹³ Договорътъ на Арнулфа: Ann. Fuldenses ad. a. 892. Ср. съмнението на Шафарика досежно разказа на Регинона за Владимира, II. 199. Забел. 118. Къмъ това ще прибавя, че въ бележката въ чивидалското евангелие по бележитъ начинъ между четиримата синове на Бориса не се споменува Владимиръ, а само Расате (Хрсата?), Гаврилъ, Симеонъ и Яковъ. Хронологията е сжщо тъй невѣрна. Николай Мистикъ, както се вижда (въ 25 писмо), приема Симеона за непосреденъ приемникъ на Бориса.

¹⁴ Горскіи и Невоструевъ, Описаніе рукописей Моск. Синод. библ. II, 2, 409.